

forandringer eller Tilkøb eller Frasalg af Areal. Endelig er der, som i de indledende Bemærkninger anført, givet en Regel, der lægger et Loft over den Stigning af Ejendoms skyldværdien, som skal tages i Betragtning ved Opgørelsen af den afgiftspligtige Formuestigning.

Med Hensyn til Værdiansættelsen af Skibe, har man søgt at finde frem til et Vurdringsprincip, der kunde give Udtryk for Skibets Værdi paa noget længere Sigt. At finde et saadant Princip har imidlertid under Hensyn til de stærkt svingende Konjunkturer, der i Almindelighed raader paa dette Omraade, og til de usikre Fremtidsudsigter for den danske Søfart vist sig særdeles vanskelig. En Ansættelse til Anskaffelsesværdien med Fradrag af de tilladte skattefrie Afskrivninger indtil Sluttidspunktet, vilde dels medføre, at Skibets Værdiansættelse blev afhængigt af det tilfældige, højere eller lavere Prisniveau, paa hvilket Skibet i sin Tid er anskaffet, dels vilde det udelukke enhver Hensyntagen til en efter Anskaffelsestidspunktet stedfundne Prisstigning, selv om denne maatte erkendes at være af varig Karakter. Man har derfor ment som Udgangspunkt for Værdiansættelsen at maatte regne med samme Værdi som den, der efter Statsskattelovens § 14, Nr. 4, skal lægges til Grund ved Opgørelsen af den skattepligtige Formue, nemlig Salgsværdien, ved hvis Udfindelse man for Handelsflaadens Vedkommende kan finde Vejledning i de Minimumstakster, som Krigsforsikringen for danske Skibe arbejder med; i den saaledes udfundne Værdi gives derefter et Nedslag paa 25 pCt. for at borteliminere Virkningen af en øjeblikkelig Højkonjunktur. Denne Regel synes at være den, der giver bedst Mulighed for den fornødne Smidighed ved Ansættelsen af disse Aktiver. Korresponderende med denne Regel om Skibes Værdiansættelse har man under Nr. 3 foreslaaet en Bestemmelse om, at paa Sluttidspunktet endnu ikke anvendte Søassurancebeløb kun skal medregnes til Slutformuen med 75 pCt., idet disse Beløb, som er bestemt til Investering i Skibskapital, maa anses for behæftet med samme Konjunkturrisiko som denne.

Naar Bunden Opsparing ved Reglen under Nr. 4 toreslaas medregnet efter Paa lydendet og ikke, som ved den ordinære Ansættelse til Formueskat, til 50 pCt. heraf, skyldes det, at Beviser for Bunden Opsparing efter Reglerne i Forslagets § 36 er medtaget blandt de Effekter, der skal kunne afleveres til Berigtigelse af Formuestigningsafgiften (og Stabiliseringslaanet).

Bestemmelsen under Nr. 5 om, at Indskud i de særlige skattemæssige Henlæggelsesfond kun skal optages i Slutformuen med 75 pCt., skyldes Hensynet til den fremtidige Indkomstskattepligt, der paahviler disse Indskud ved deres Udbetaling til Indskyderen, naar Henlæggelsesordningerne til sin Tid afvikles.

Til § 6.

De foreslaaede Bestemmelser tilsigter under Beregningen af den afgiftspligtige Formuestigning at inddrage Beløb, hvorved den afgiftspligtige ved vilkaarlige Dispositioner i Stigningsperioden har nedbragt sin skattepligtige Formue under Omstændigheder, der lader formode, at Dispositionens Hensigt netop har været at unddrage sig enten den almindelige Formueskattepligt eller en særlig Formueafgiftspligt som den her omhandlede. En saadan Formodning opstilles generelt for saa vidt angaar Gaver til Afkom og Adoptivbørn, naar det drejer sig om Beløb over en vis Størrelse, der er bortskænket efter 1. Januar 1945, altsaa paa et Tidspunkt, hvor Tanken om en eventuel Bengangsbeskatning af Formuen havde naaet en vis Aktualitet. Ved at sætte Grænsen for de afgiftsfrie Ydelser til 5 000 Kr., har man ment at have taget det fornødne Hensyn til de Ydelser af denne Art, der kan formodes at have et naturligt, legitimt Formaal.

En videregaaende Pligt til ved Beregningen af Formuestigningen at medtage ydede Gaver, har man fundet det rimeligt at fastsætte, for saa vidt angaar Gaver med forbeholdt Indtægts- eller Brugsnydelse, idet et saadant Forbehold maa siges væsentligt at afsvække Dispositionens Betydning for Giverens Økonomi. Alle Gaver af denne Art skal derfor efter Forslaget medtages ved Beregningen af Formuestigningen. Naar dette i § 6 kun fastslaas udtrykkeligt med Hensyn til Gaver bestaaende i fast Ejendom, skyldes det, at Bestemmelsen i Statsskattelovens § 12, Nr. 2, hvorefter Kapitaler, med Hensyn til hvilke Rentenyderen selv har fraskrevet sig Ejendomsretten, skal medregnes til hans skattepligtige Formue, i Praxis fortolkes som kun omfattende Kapitaler i egentlig Forstand og ikke fast Ejendom, og at en med Forbehold af Indtægts- eller Brugsnydelse bortskænket fast Ejendom derfor ikke som, naar det drejer sig om en paa tilsvarende Vilkaar bortskænket Kapital, vil være medregnet til Giverens skattepligtige Formue paa Sluttidspunktet, men maa tillægges denne for at det tilsigtede afgiftsmæssige